

ת"ד 7980/08/19 - יאסר טחאן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 7980-08-19 מדינת ישראל נ' טחאן
תיק חיצוני: 86423/2019

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
יאסר טחאן	מבקש
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 17.12.2019.

נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) ותקנה 64(ד) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"), נהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21ג לתקנות ואי שמירה על רווח בניגוד לתקנה 49 לתקנות בתאריך 24.2.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 45 ימים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון שנקבע בעניינו וכי מעיון בתיק בית המשפט האלקטרוני לא עולה כי אישור מסירה אכן נסרק לדיון ומשכך אין אינדיקציה שהמבקש זומן כדיון. לטענתו, נודע לו אודות פסק הדין רק כאשר נעצר באקראי על-ידי שוטר שציין בפניו כי הוא פסול מנהיגה.

המבקש כפר באחריותו לתאונה ולטענתו העובדה כי לא נפסל מנהלית על-ידי קצין המשטרה תומכת בכך.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדיון נשלחה למבקש על-ידי מזכירות בית המשפט וכי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי המבקש סירב לקבלה. משכך לטענתה עמדה המשיבה בחובתה החוקית לעניין המצאת הזמנה כדיון וכי סירוב המבקש לקבל ההזמנה אינו עומד בנטל הרובץ על כתפיו להוכיח כי לא קיבל ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו.

לטענת המשיבה המבקש לא פירט את סיכויי הגנתו כנדרש על מנת להוכיח עיוות דין וכי הכחשת העבירה כשלעצמה אינה יכולה לעמוד בעניין זה.

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

בעפ"ת 3630-01-20 **פואקה (עציר) נ' מדינת ישראל** מיום 2.2.2020 נקבע כי העבירות "הקלות" בהתאם לסעיף 240 לחסד"פ הן, בין היתר, עבירות המנויות בפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**") שלא גרמו לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש.

בסעיף 1 לפקודה מוגדרות עבירות תעבורה כעבירות המנויות בפקודה ובתקנות, לרבות חוקי העזר שהותקנו לפיה.

במקרה שבפניי הורשע המבקש בעבירות לפי התקנות שלא גרמו לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש ומשכך יש לראות בהן "עבירות קלות" המאפשרות לדון את המבקש בהיעדרו ולהרשיעו זאת בהתאם להוראות סעיף 240 לחסד"פ.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל מכתב או הודעה על הדיון שנקבע בעניינו.

על-פי אישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט, ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו של המבקש באמצעות מזכירות בית

המשפט וחזרה בציון "סרב לקבל-הודבק".

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

המבקש כפר באחריותו לתאונה אך לא ביסס טענתו בדבר העדר אחריות במסמכים או בראיות זולת טענתו כי העובדה שרישיונו לא נפסל מנהלית על-ידי קצין משטרה מעידה על העדר אחריות.

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

סעיף 47 לפקודה קובע כי:

"היה לקצין משטרה יסוד להניח כי יוגש כתב אישום נגד הנהג שביצע את העבירה לפי סעיף קטן (ב) ינהג כלהלן, לפי העניין:

- (1) בעבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נגדם - יפסול את הנהג מהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 90 ימים;
- (2) בעבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נחבל אדם או ניזוק רכוש - רשאי הוא לפסול את הנהג מהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 60 ימים;
- (3) בעבירה מן המפורטות בתוספת הרביעית - רשאי הוא לפסול את הנהג מהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 30 ימים".

בהתאם לסעיף זה גם במצב בו היה לקצין משטרה יסוד להניח כי יוגש כנגד נהג כתב אישום הותר המחוקק בידי הקצין שיקול דעת האם לפסול את רישיונו. לפיכך העובדה שקצין המשטרה לא פסל את רישיונו של המבקש אינה מעידה על כך שאינו אחראי לתאונה.

נוכח חומרת העבירות ונוכח עברו התעבורתי של המבקש הכולל 4 הרשעות קודמות, בין היתר, בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט' שבט תש"פ, 04 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

